

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**Spes & Fiducia, Cuius Iudicisqve Dei, Erga Homines In Hac
Vita Existentes, Firmata**

Stengel, Georg

[S.l.], 1645

§. 10. Camelorum, in summa inedia, absque duce, commeatum Dei seruis
portantium prodigiosum iter.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-49823](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-49823)

re uno gradiebantur, pergentes, & mugientes: & non declinabant neq; ad dexteram, neq; ad sinistram. Pari pacto tu cibarijs camelos onera, solósque, & duce destitutos, viæ committe. Quod si diuina hæc est voluntas, vt tuis opibus Ascetæ isti alantur, camelos tibi incolumes, eodem numero, remittet. Sin ab Orco tibi horum animalium iactura imminet, fatiùs est iumenta perdere, quàm vitam. Qui enim te flagellauit, vt moneret duntaxat; vt puniat, penitus occidet. Dixit, & persuasit. Nec opulento tantùm illi, sed omnibus pariter, qui aderant, sententia probata est.

§. X.

Camelorum, in summa inedia, absq; duce, commeatum Dei seruis portantium prodigiosum iter.

Nullâ morâ interposita, educuntur è stabulis septuaginta cameli clitellati, horum quinque fæno & auenâ in dorsum alligatâ, ceteris sexaginta quinque humanus varij generis cibus est superiniectus; ita non solùm Dei seruis, sed ipsis etiam bestijs, qui illis seruierant, esca est suppeditata. Sic instructos septuaginta camelos, atque in via constitutos, non sine singultu fletuque, coelesti

custo-

custodiæ ac tutelæ sollicitus paterfamilias commendauit, & sine duce, sine comite, quocumque ferrentur, liberè sibi abire permisit. Nullus homo bestias regebat; sed non etiam nullus Angelorum. Rectissimis enim lineis, per inuia, & auia, tendebant ad cænobium Eremicolarum. Quarto die, labore & inedia patientissimè toleratis, eò peruenerunt, atque ante fores, præ lassitudine, non iam steterunt, sed procubuerunt. Primo camelo, sicut & apud nos iumentis per pascua vagantibus, tintinnabulum ad collum erat appensum, vt ad eius sonitum ceteri colligerentur. Sed tum, monachis, hora nona, hymnos psallentibus, tintinnabuli pulsus non audiebatur. Cantu nec dum absoluto, Frontonius Abbas, non procul ab ostio claustrum degens, idem simul & ianitor, & Antistes, occulto monitu, de fenestra prospexit, viditque diuinæ prouidentia liberalitatem: nec tamen tantum diuinæ Bonitatis gaudium antè fratribus suis indicauit, quàm Numini debitas laudes absoluissent. Reducentes è choro ad se vocauit, monstratisque ordine camelis, ac oneribus sarcinisque eorum, dixit: Vbi sunt diffidentia, vbi murmurationes vestra? En presentè nobis Do-
mi-

minum ! en Patrem , Bonitate sua, nobis incredulitatis vitium exprobrantem ! Adeste , iumenta oneribus liberate, lassâq; reficite.

§. XI.

Fluctuans eleemosynæ dator, miraculoso camelorum reditu, providentiâq; Numinis, mirificè recreatur & confirmatur.

Dici non potest, quantis lætitijs incesse-
rint, quantis gaudijs sint inundati, in quan-
tas Dei laudes effusi? Tum & ipsi, & came-
li sunt cibus recreati. Quoniam autem plus
attulerant, quàm necesse erat modico viue-
re assuetis, noluit S. Frontonius occasionem
dare cupiditati habendi. Nec enim ex illa
hominum classe fuit, quæ nunquam potest
fatiari, aut dicere, sufficit. Quare, die in-
secuto, camelos iterum, media parte omni-
um rerum, quas apportarant, oneratos, &
cum ijs avaritiam pariter à se ablegavit; Eu-
logias ad proprium Dominum remittens. Mi-
nus erat octo dierum, cum is expectavit, ho-
ris iam etiam singulis in digitos missis, redi-
tum camelorum: nec sine metu fuit tristitia-
que amissorum. Ut quid enim bestia tam
diu impastæ? An non leonum aliarumque
belluarum famem potiùs, quàm Eremico-
larum